

A Pécsi Ítéltábla dr. Csepregi Tamás ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Baumgartner és Bencze Ügyvédi Iroda **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű és **III.rendű alperes neve** (címe) III. rendű alperes ellen - gazdasági társaság tisztségviselőjének felelősségének megállapítása iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2012. február hó 2. napján kelt 5.P.20.528/2011/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám, az alperesek részéről 13. és 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül eljárva - meghozta az alábbi

#### **Ítéletet:**

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

#### **Indokolás**

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes, mint az A. Kft. „f.a.” ügyvezetője, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladatát nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a társasági vagyon 26.457.000,- forinttal csökkent. A II., III. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetet elutasította, kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 179.400,- forint perköltséget azzal, hogy ezt meghaladóan a felek viselik saját perköltségüket. Megállapította, hogy az I. rendű alperes ügyvezetése alatt álló A. Kft. „f.a.” gazdálkodása 2009. év elején veszteséges volt, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, a gazdasági társaságnak 100.000.000,- forintot meghaladó hiteltartozása állott fenn, melyet fizetni nem tudott. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetről tudomással bírt, ennek ellenére 2009. február hó 20. napján a társaságnak a P. Kft.-ben meglévő 96,67 % üzletrészt az ügyvezető házastársának, a III. rendű alperesnek a névérték alatt, jelentéktelen összegért elidegenítette, és ezzel az átruházott üzletrész saját tőkéje növekedésével azonos mértékben az adós gazdasági társaság vagyonát csökkentette. Alaptalannak találta a II., III. rendű alperesekkel szemben

előterjesztett keresetet, e körben az volt a jogi álláspontja, hogy mivel a II., III. rendű alperesek a gazdasági társaságnak nem ügyvezetői, a vagyonvesztést ténylegesen nem ők idézték elő, csupán eszközei voltak annak, hogy a vagyonmentést az I. rendű alperes, mint ügyvezető megvalósította, felelősségük ezért a Cstv. 33/A. §-a alapján nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a II., III. rendű alperesekkel szemben a kereset teljesítését, és a felperes javára megítélt perköltség felemelését kérte 400.000,- forint + ÁFA ügyvédi munkadíj, és tárgyalásonként 40.000,- forint + ÁFA ügyvédi költség átalány figyelembevételével. Álláspontja szerint a II., III. rendű alperesek, mint az ügyvezető I. rendű alperes közeli hozzátartozói a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára tényleges meghatározó befolyást gyakoroltak. Hivatkozott arra, hogy a felperes erre vonatkozó - az alperesek által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont - előadását a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak való tényként kellett volna elfogadnia. Utalt arra is, hogy a Ptk. 203. § (2) bekezdése szerinti fedezetelvonás miatt az alperesek rosszhiszeműségét vélelmezni kell. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség összegét indokolatlanul alacsony mértékben állapította meg.

Az alperesek fellebbezésükben az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérték hivatkozással arra, hogy a gazdasági társaság felszámolásához a gazdasági válság, az autókereskedelemben bekövetkezett kedvezőtlen gazdasági környezet vezetett, ezért nem tudta a gazdálkodó szervezet a 100.000.000,- forint nagyságrendű bankhitelt fizetni. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a felszámoló azon nyilatkozatát, mely szerint a cég ügyvezetésében jogszabályba ütköző tevékenységet nem észlelt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesek fellebbezése tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az A. Kft. felszámolása iránti kérelem benyújtására 2009. április hó 1. napján került sor, ezért a perbeli jogvita elbírálása során 2009. évi LI. törvény 51. § (4) bekezdése alapján, a Cstv. 2009. szeptember hó 1. napja előtt hatályos 33/A. §-át kell alkalmazni.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a társaság üzletrészának átruházása időpontjában az A. Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, mivel 100.000.000,- forintot meghaladó hiteltartozása állott fenn, amelyet fizetni nem tudott, és a felszámolási kérelem alapjául szolgáló, 2009. január hó 31. napján esedékes 1.600.000,- forint összegű tartozását sem egyenlítette ki. Az alperesek maguk is elismerték fellebbezésükben, hogy az eladások, karbantartások drasztikusan csökkentek, nagymértékű hitelének törlesztésére a társaság nem volt

képes, hitelszerződése felmondásra került. Ilyen körülmények között a cég vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességkor kiegyenlíteni a vele szemben támasztott követeléseket.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a Cstv. 33/A. § szerinti felelősségét nem az alapozza meg, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az ügyvezető magatartása miatt következett be, hanem az, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után az ügyvezető nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdasági társaság vagyona csökkent. A Cstv. 33/A. §-án alapuló felelősség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet milyen okból - gazdasági válság miatt vagy a vezető mulasztásai tevékenységei folytán következett be.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy az I. rendű alperes feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, amikor a cégnek a P. Kft.-ben meglévő 2.900.000,- forint névértékű üzletrészt 100.000,- forint vételár ellenében átruházta házastársára, a III. rendű alperesre. A 96.000.000,- forint nettó árbevételű produkáló gazdasági társaságban meglévő részesedés névérték töredékéért történő átruházása nyilvánvalóan hitelezői érdekeket sértő, vagyonvesztést előidéző magatartás.

Az I. rendű alperes a felelősség alól akkor mentesülhetett volna, ha bizonyítja, hogy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében az I. rendű alperesnek azonban e körben értékelhető tényállítása sem volt. Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (6) bekezdése szerint P.20.528/2011/7. és 9. sorszám alatti végzéseivel az alpereseket a bizonyítási teherről tájékoztatta, figyelmeztette, hogy az általuk indítványozott könyvszakértő díjának előlegezése elmulasztása esetén a további bizonyítást mellőzi. Az I. rendű alperes részéről a szakértői díj előlegezése nem történt meg. Nem alkalmas az I. rendű alperes felelősségének kimentésére a felszámoló azon nyilatkozata sem, mely szerint az adós cég vagyonának csökkentését, az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítést, hitelezők jogosulatlanul előnybe részesítését nem tapasztalta, a hitelezők Cstv. 33/A. §-ára alapított keresete alapján a bíróságnak kell elbírálnia azt, hogy vagyoncsökkenés következett-e be az adós vezető-tisztségviselőjének magatartásával okozati összefüggésben, a felszámoló e körben tett nyilatkozata nem köti.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II., III. rendű alperesek nem minősülnek a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára tényleges meghatározó befolyást gyakorló személynek („árnyékdirektor”). E törvényi rendelkezés különösen a nagy méretű, illetve a gazdasági pozíciójában alárendelt gazdálkodó szervezetek esetében kívánta azon személyeket is a felelősségi körbe vonni, akik a vagyonvesztést előidézték. A II., III. rendű alperesek az adós ügyvezetőjének közeli hozzátartozói, a III. rendű alperes a perrel érintett konkrét jogügyletnek alanya volt, azonban azt, hogy a gazdasági társaság stratégiai vagy

operatív irányítása körébe tartozó bármely döntésére ráhatása lett volna, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. A II. rendű alperes tekintetében mindemellett kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy a II. rendű alperes a vagyonvesztést eredményező szerződés megkötésében nem vett részt. Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében a felperesnek a II., III. rendű alperesekre vonatkozó előadását az elsőfokú bíróságnak valónak kellett volna elfogadnia. Az alperesek a 2011. június hó 4. napján megtartott tárgyaláson a kereset elutasítását kérték, ezzel a felperes valamennyi tényállítását vitatták, majd a P.20.528/2011/8. számú előkészítő iratban egyértelműen úgy nyilatkoztak, hogy a II., III. rendű alperes vonatkozásában a Cstv. 33/A. § nem alkalmazható. Az előkészítő irat - a felperes hivatkozása ellenére - a 2011. október hó 10. napján megtartott tárgyaláson a jegyzőkönyvben foglaltak szerint ismertetésre került.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy a Ptk.203. § (2) bekezdése szerinti fedezetelvonás miatt az alperesek rosszhiszeműségét vélelmezni kell. A felperes keresetének jogalapja a Cstv. 33/A. §, amelynek alapján a felperesnek az alperesek károkozó - a hitelezői érdekekkel ellentétes - magatartását, a bekövetkezett vagyonvesztést, és az okozati összefüggést kellett bizonyítania. Ettől teljesen eltérő a felperes által a fellebbezésben hivatkozott, Ptk. 203. §-ra alapított kereset, mely a szerződések hatálytalanságának megállapítására irányul, és amely a jelen pernek nem volt tárgya.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a felperes javára megítélt perköltség összegét is. A felperes a keresetlevél mellékleteként csatolta az ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodást, mely szerint pernyertesség esetén 400.000,- forint + ÁFA megbízási díj és tárgyalásonként 40.000,- forint + ÁFA készkiadás megtérítésében állapodtak meg felek. A 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése értelmében a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy részére a bíróság az ügyvéd munkadíjának és készkiadásainak címén kötelezze a pervesztes felet, a) a fél és képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint b) a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére. A (2) bekezdés szerint az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a pertárgy értékével vagy a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A felperes jogi képviselője három tárgyaláson vett részt, az ügyben nagy terjedelmű bizonyítás lefolytatására, tanúkihallgatásra, szakértő kirendelésére nem került sor, a jogi képviselő a keresetlevél elkészítésén, megszerkesztésén túlmenően további beadványt nem terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság megítélése szerint a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban álló ügyvédi munkadíjat a készkiadásokkal együtt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A felperes és az alperes fellebbezése egyaránt alaptalan volt, ezért a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján mindegyik fél viseli a fellebbezési eljárás során felmerült költségét.

Pécs, 2013. január 31.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó  
bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró